

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupeného Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Český Těšín, Hrabynská 498/19, proti žalované: **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017 č. j. CPR-9145-2/ČJ-2017-930310-V242, o **správním vyhoštění**,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á** .
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 21. 8. 2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 22. 2. 2017 č. j. KRPT-255647-78/ČJ-2016-070022, kterým žalobci bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahuje překážka vycestování. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou potvrzeno.

Žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů překročily své zákonné kompetence, když učinily vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce. Dle názoru žalobce závěr ohledně skutečnosti, zda určitý právní vztah je závislou prací, tedy zda byl spáchán správní delikt konání závislé práce mimo pracovní poměr, může učinit výhradně inspekce práce, a nikoliv Policie České republiky. Pokud tedy vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepředcházelo správní rozhodnutí inspektorátu práce ohledně skutečnosti, že byla určitá činnost vykonávána ve vztahu závislé práce, jsou tato rozhodnutí nezákonná. Policejní orgány tak jednaly v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výkon závislé práce mimo pracovní poměr je nepochybně správním deliktem, jehož existenci nebylo možné ve vedeném řízení hodnotit vlastním uvážením žalovaného a správního orgánu I. stupně.

Dále žalobce uvedl, že správní orgány nesprávně posoudily výkon jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Jeho činnost u české společnosti měla nepochybně povahu služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení je třeba vykládat extenzivně v kontextu evropských směrnic a mezinárodních dohod, nikoliv tak, jak to činí žalovaný. Smlouva uzavřená mezi společnostmi RD Rýmařov s.r.o. a Valmer Energy Poland Sp. zo. o. byla smlouvou o spolupráci, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské společnosti v oblasti technologie dřevostaveb. Z povahy věci toto zaškolení probíhá tak, že zaměstnanci po určitou dobu vykonávají konkrétní stavební činnosti, službu pro společnost RD Rýmařov s.r.o., přičemž současně přijímají hodnotu v podobě zaškolení v oblasti určitého technologického postupu. Jedná se tedy o poskytování dvou vzájemných služeb. Takovouto činností lze nepochybně podřadit pod ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Citované ustanovení zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat zejména v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, rovněž v kontextu Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb. Především je však třeba odkázat na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014 ve věci C-91/93, která prosazuje extenzivní přístup ke svobodě poskytování služeb.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgány pochybily, když nedostatek jeho procesní aktivity hodnotily jako jakési neunesení důkazního břemene o své „nevině“. Žalobce zdůraznil, že nenese důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda konal či nekonal závislou práci. Správní orgány mají povinnost ex officio vyhledat a vyhodnotit

důkazy v jeho prospěch i v jeho neprospěch. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a jednaly v rozporu se správním řádem.

Dále žalobce namítal, že uložený trest v podobě správního vyhoštění z území Evropské unie považuje za nepřiměřeně přísný, když bez jakéhokoliv zdůvodnění ve zcela obdobném případě uložil policejní orgán sankci v trvání 6 měsíců. Žalobce navrhl, aby krajský soud v případě, že nebude napadené rozhodnutí zrušeno, dobu vyhoštění přiměřeně snížil.

K žalobním námitkám uplatněným až u jednání dne 20.10.2017, že napadené rozhodnutí se opírá o procesně nepoužitelné důkazy, jako je např. protokol na č.l. 37, s argumentací, že je nečitelný, a k námitce, že výslech žalobce byl proveden v nepřítomnosti jeho zmocněnce, navíc po bezesné noci a mnohahodinovém čekání na výslech ve ztížených podmínkách, soud nepřihlédl, neboť nebyly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby.

Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že překročila své zákonné kompetence, uvedla, že rozhodovala o skutkové podstatě ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., což je plně v její kompetenci. V daném případě nebylo sporu o tom, že žalobce vykonává výdělečnou činnost, při které byl kontrolován, a to v pracovněprávním vztahu k polské firmě, a proto žalovaná konstatovala, že se jednalo o závislou výdělečnou činnost. Nakonec pokud žalobce nebyl v postavení osoby samostatně výdělečně činné, což netvrdil ani v řízení před správními orgány, a netvrdí to ani v žalobě, pak jako zaměstnanec polské firmy jinou než závislou činnost vykonávat ani nemohl. Není pravdou, že si správní orgány v daném řízení učinily úsudek o tom, že se žalobce dopustil přestupku (správního deliktu). Nic takového totiž žalovaná ve svém rozhodnutí nekonstatuje. Pouze hodnotí zjištěný skutkový stav. O tom, že žalobce vykonával závislou činnost (jako zaměstnanec polské firmy), není pochyb, a tvrzení žalobce, že by byl dovozován výkon závislé činnosti mimo pracovní poměr, není pravdivý. Žalovaná také vycházela ze skutečnosti, že mezi polskou firmou a českou firmou existovala smlouva o spolupráci, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské firmy v technologii dřevostaveb. Žalobce pak v žalobě výslovně potvrzuje, že zaškolení probíhá tak, že zaměstnanci polské firmy po určitou dobu vykonávají konkrétní stavební činnosti pro českou firmu. Jedná se opět o skutečnost, ze které žalovaná vycházela. Žalovaná dále zdůraznila, že nerozporovala zjištěné a tvrzené skutečnosti ohledně vztahu mezi polskou firmou a firmou českou, avšak zjištěné okolnosti byly vyhodnoceny tak, že se na žalobce nevztahuje výjimka ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., což znamená, že žalobce byl povinen mít pro výkon kontrolované činnosti povolení k zaměstnání. Z citovaného zákonného ustanovení jasně vyplývá, že se povolení nevyžaduje v případě cizince, který byl vyslán na území české republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Přestože si „zaškolení cizinců“ žalobce vysvětluje jako poskytování dvou vzájemných služeb, žalovaná ve svém rozhodnutí podrobně konstatovala, proč na žalobce výjimku aplikovat nelze. Své úvahy, na kterých trvá, vyvodila z unijních předpisů a unijní judikatury. Aby se na cizince vztahovala výjimka ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., musela by polská firma poskytovat pro firmu českou nadnárodní službu, na kterou se podle unijních předpisů vztahuje volný pohyb služeb a v této souvislosti poté také volný pohyb pracovní síly. Protože nebylo zjištěno, že by polská

firma uvedenou nadnárodní službu poskytovala, a účastník řízení ani o poskytování takové služby nic netvrdí a nedokládá, pak se nemůže dovolávat výjimky citovaného ustanovení, protože na zjištěný skutkový stav ji aplikovat nelze. K námitce ohledně uložené délky doby správního vyhoštění žalovaná poznamenala, že tato námitka nebyla uplatněna v rámci podaného odvolání. Otázkou délky doby zákazu pobytu z hlediska zákonnosti se zabývala a neshledala ji za rozpornou se zákonem.

Protože žalobce vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud rozhodl o žalobě při ústním jednání. Žalovaná se z ústního jednání omluvila a souhlasila s rozhodnutím věci v její nepřítomnosti. Žalobce u jednání se trval na svém stanovisku k vědci.

Krajský soud přezkoumal žalobu v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil:

Z úředního záznamu ze dne 9.11.2016 plyne, že téhož dne v 10:00 hod. byla provedena součinnostní akce PČR OCP OPKPaE Frýdek-Místek v objektu firmy RD Rýmařov s.r.o., se sídlem Rýmařov, 8. května 1191/45, zabývající se výrobou montovaných rodinných domků. Jednalo se o pobytovou kontrolu. Na pracovištích ve výrobním procesu bylo zastíženo 17 cizinců státní příslušnosti Ukrajina a jeden cizinec státní příslušnosti Rusko. Všichni pracovali při výrobě dílů montovaných domků. Vykonávali pracovní činnost v pracovním oděvu. Na místě byla také pořízena fotodokumentace výkonu jejich práce. Mezi kontrolovanými cizinci byl zjištěn i žalobce.

Ve spise je fotokopie cestovního pasu žalobce s vízem č. 007425100, typu D, s dobou pobytu 180 dnů, vydaného konzulátem Polské republiky ve Lvově s platností od 11.1.2016 do 8.7.2016 a karta pobytu Polské republiky. Dne 10.11.2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení oznámením o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, včetně poučení a téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka. Žalobce po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedl, že do Polska přicestoval 5.5.2016. O práci v Polsku se dozvěděl od kamaráda, který mu řekl, že tam existuje firma, která zaměstnává ukrajince. Polská firma mu vyhotovila pozvání, na jehož základě požádal ve Lvově o Polské vízum. V polské firmě nepracoval. Její šéf jej odvezl do České republiky do Rýmařova, kam přicestoval asi 6.5. nebo 7.5.2016 a ihned začal ve firmě RD Rýmařov s.r.o. pracovat. Ubytován je přímo v areálu závodu. Na otázku správního orgánu, zda na území České republiky uzavíral nějakou pracovní smlouvu odpověděl žalobce záporně. Na dotaz, kdo je jeho zaměstnavatelem na území České republiky odpověděl, že je jím firma RD Rýmařov s.r.o. Každý měsíc obdržel mzdu ve výši 1.800 zlotých, mzdu mu vyplatil šéf polské firmy. Žalobce dále uvedl, že v době kontroly prováděné policisty cizinecké policie měl na sobě pracovní oděv. Pracovními pomůckami a pracovním oděvem jej vybavila firma RD Rýmařov s.r.o. Práci mu přiděloval parťák, čech, který ji také kontroloval. Ten také vedl docházku. První měsíc pracoval i na odpolední směny, nyní jen na ranní směny. Proškolován byl ve firmě, v České republice absolvoval i zdravotní prohlídku. V den kontroly 9.11.2016 pracoval

na montáži stěn domků. V České republice nemá žádné osobní, rodinné, ekonomické, kulturní či společenské vazby. Je odborníkem, specialistou. Po návratu do domovského státu bude bez práce.

Ze závazného stanoviska č. ZS32531 ze dne 11.11.2016 plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.

K dotazu na Úřad práce, zda žalobci bylo vydáno povolení k zaměstnání bylo zodpovězeno, že žalobce není v evidenci Úřadu práce, kontaktní pracoviště Bruntál. Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj poskytl dne 24.11.2016 doplňující informace k provedené součinnostní kontrole, a to že cizinec M. L., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, prováděl výkon závislé práce na pracovišti RD Rýmařov s.r.o., a to od 15.1.2016 pro polského zaměstnavatele VALMER ENERGY POLAND Sp. Zo.o., který se společností RD Rýmařov s.r.o. sjednal ode dne 14.1.2016 „Smlouvu o spolupráci“. Předmětem této smlouvy je pronájem pracovníků za účelem jejich proškolení v rozsahu – provádění prvků budov a jejich montáže, dokončovacích prací na hotových objektech budovaných v systému Rýmařov. Z jednání ze dne 15.11.2016, které oblastní inspektorát práce Ostrava vedl s jednatelem společnosti panem J. H. vyplynulo, že záměrem spolupráce s polskými firmami je v budoucnu oblast výstavby budov v Polsku a na Ukrajině. Cizinci, zaměstnanci polských firem, jsou zapracováni ve smyslu ustanovení § 228 zákoníku práce, tzn. že toto zaučení se považuje za výkon práce, za který přísluší zaměstnanci mzda. Za odpracované hodiny cizince M. L. a dalších polských zaměstnanců vystavuje měsíčně polský zaměstnavatel fakturu, kterou RD Rýmařov s.r.o. v souladu s uzavřenou smlouvou o spolupráci proplácí. Žalobce na místě předložil pracovní smlouvu v polském jazyce ze dne 8.4.2016, sjednanou na období od 13.4.2016 do 31.12.2018. Žalobce nepředložil potvrzení o příslušnosti k právním předpisům (doklad A1). Příslušná Okresní správa sociálního zabezpečení neeviduje přihlášení cizince, krajská pobočka úřadu práce České republiky rovněž nebyla informována o nástupu žalobce do zaměstnání ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. Oblastní inspektorát práce poskytl další doklady, a to vyjádření RD Rýmařov, jednatele společnosti Josefa Hamy ze dne 15.11.2016, podle něhož zaškolení cizinců – pracovníků polských firem ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. je ve smyslu ustanovení § 228 zákoníku práce, nejedná se o žádné speciální zaškolení, tito cizinci ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. pracují a jejich práci jim polské subjekty fakturují. Ve sjednané smlouvě o spolupráci s polskými subjekty je v § 4 písm. a) uvedeno, že polský subjekt je povinen zajistit pracovníky s příslušnými předpoklady k provádění činnosti ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. RD Rýmařov s.r.o. nemá žádné zvláštní oprávnění k provádění proškolení a certifikáty, které společnost RD Rýmařov s.r.o. těmto cizincům vydává, nejsou klasickou formou certifikátu, přestože má tento doklad takový název. Jedná se pouze o osvědčení, že pracovník (cizinec) prošel pracovními postupy RD Rýmařov s.r.o.

Správnímu orgánu byly dále předloženy fotokopie „dohody o záměru“ sepsané mezi RD Rýmařov, s.r.o. a VALMER ENERGY POLAND Sp. Zo.o. dne 10.12.2015, v níž obě strany prohlásily, že zahájí spolupráci v oblasti školení zaměstnanců firmy Zbimar Plus ohledně moderních průmyslových technologií založených na prefabrikaci dřeva, tj. mimo jiné rodinných domů či bytových domů, které jsou v současné nabídce RD Rýmařov s tím, že rámcová smlouva bude uzavřena dle pravidel Směrnice 96/71/ES

Evropského parlamentu a Rady ze dne 16.1.1996 o vyslání pracovníků v rámci poskytování služeb.

Správnímu orgánu bylo dne 9.2.2017 doručeno podání zmocněnce žalobce Z. W., který ohledně žalobce sdělil, že byl zaměstnán firmou VALMER ENERGY POLAND Sp. Zo.o. na základě pozvání k práci vydaného touto firmou. Na základě tohoto pozvání žalobce obdržel na polském konzulátu v Ukrajině pracovní vízum D05 č. 007425100. Po příjezdu tohoto cizince do polské firmy s ním byla sepsána pracovní smlouva, následně zaměstnanec absolvoval povinnou lékařskou prohlídku a školení v oblasti bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci. Za účelem vyslání zaměstnance do jiné členské země je třeba předložit žádost Správě sociálního zabezpečení („ZUS“). Takovýto pracovník je považován za vyslaného pracovníka, který vykonává služby a ve prospěch polské společnosti na základě správních rozhodnutí a smlouvy mezi Polskou a Českou společností. Vysílání těchto pracovníků je primárně zaměřeno na získání zkušeností a dovedností výstavby domu typu RD Rýmařov za účelem jejich využití firmou VALMER ENERGY POLAND Sp. Zo.o. k investicím na území Polska, Ukrajiny a jiných členských zemí. Zmocněnec žalobce dále sdělil správnímu orgánu, že žalobce vlastní všechny doklady související se zaměstnáním a vysláním do firmy RD Rýmařov, tj. pas, vízum, osvědčení o záměru svěřením výkonu práce, pracovní smlouvu, školení v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, lékařské potvrzení, dokument A1 – potvrzení o příslušnosti k právnímu předpisům sociálního zabezpečení. Žalobce byl vyslán za prací do České republiky na základě dokumentu A1, který potvrzuje splnění veškerých právních nároků na práci v druhé členské zemi.

Správní spis dále obsahuje sdělení Ing. R. S., adresované Oblastnímu inspektorátu práce Ostrava ze dne 9.11.2016, který byl pověřen jednatelem společnosti RD Rýmařov s.r.o. panem J. H., že pro společnost RD Rýmařov prostřednictvím tří polských společností pracuje přibližně 40 občanů, státních příslušníků Ukrajina. Práci všech, i cizích státních příslušníků, řídí mistr denního pracoviště a vedoucí výroby, zaměstnanci výroby RD Rýmařov s.r.o. Ti také přidělují cizincům práci, dohlížejí na její provedení, práci organizují a kontrolují. Jedenkrát měsíčně přijedou zástupci polských firem. Evidence odpracované doby občanu Ukrajiny je vedena denně směnovým mistrem. S polskými subjekty, kteří k nim vyslali své zaměstnance, mají sjednány smlouvy o spolupráci. Práce těchto cizinců je hrazena na základě faktur, vystavených polskými firmami. Ing. S. vyslovil domněnku, že zástupci polských firem jedenkrát měsíčně na místě vyplácejí mzdu svým zaměstnancům.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

K žalobní námitce, že správní orgány jednaly v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu s argumentací, že si v rámci vydaných rozhodnutí učinily

vlastní úsudek o skutečnosti, zda byla vykonávána závislá práce mimo pracovní poměr, neboť výkon závislé práce mimo pracovní poměr je nepochybně správním deliktem, jehož existenci nebylo možné ve vedeném řízení hodnotit vlastním uvážením žalované soud uvádí následující:

Především je nutno předeslat, že řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení (resp. podle právní úpravy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. řízení o správním deliktu), jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, plyne, že orgánům policie je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, mimo jiné v případě, že je cizinec na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. V posuzované věci se žalovaný zcela správně zabýval uvedeným znakem skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. a byl tedy povinen posoudit na základě skutkových zjištění, zda činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v RD Rýmařov s.r.o. byl výkon zaměstnání bez pracovního povolení či nikoliv. Námitce žalobce, že policejní orgány nebyly oprávněny k vyhodnocení výkonu činnosti žalobce jako závislé práce, tak přisvědčit nelze.

Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že žalovaná nesprávně posoudila výkon činnosti žalobce u RD Rýmařov s.r.o. jako výkon závislé práce bez pracovního povolení, a že jeho činnosti u této společnosti měla povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Dle názoru soudu je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě jeho pokynu, pod jeho kontrolou a za odměnu. Žalobce vykonával práci na pracovišti společnosti RD Rýmařov s.r.o., tato společnost vedla žalobci docházku, jeho práce byla na pracovišti kontrolována zaměstnanci společnosti RD Rýmařov, byť tedy formálně zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobce k polskému zaměstnavateli, jenž žalobce za vykonanou práci odměňoval. Polský zaměstnavatel žalobci práci nepřiděloval, nekontroloval plnění pracovních úkolů. Tuto situaci nelze kvalifikovat jako poskytování služby pro společnost RD Rýmařov. Soud zastává názor, že plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout na území České republiky není službou, jak je vnímána evropským právem. Podstata služby v daném případě nespočívala ve výkonu určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, montáží věcí apod.). Krajský soud proto přisvědčil žalované, že žalobce vykonával závislou práci, přičemž bylo nepřípustné, aby ji v České republice vykonával bez pracovního povolení. Správní orgány obsah pracovní činnosti žalobce tedy vyhodnotily v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a soud neshledal porušení směrnic Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES. Argumentoval-li žalobce v žalobě rozhodnutím soudního dvora ve věci C-91/93, pak závěry tam uvedené na posuzovanou věc nedopadají, neboť žalobce nebyl polským zaměstnavatelem do České republiky vyslán za účelem poskytování služby. Ve

věci posuzované soudním dvorem Evropské unie šlo o situaci výkonu práce cizinců, kteří byli vysláni zaměstnavatelem, a to německou firmou do Nizozemí na omezenou dobu odpovídající době nezbytné pro provedení prací spočívajících v montáži lešení na konkrétním stanovišti a po ukončení těchto prací se vrátili zpět do státu, ze kterého byli za účelem provedení uvedené služby vysláni.

K námitce žalobce, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by vyvrátil zjištěné skutečnosti, a že žalovaný měl vyhledat a vyhodnotit důkazy ve prospěch i v neprospěch žalobce, krajský soud uvádí, že ani tuto námitku neshledává důvodnou. Z obsahu spisu plyne, že správní orgány vycházely nejenom z důkazů, které si samy opatřily, ale i těch, které předložil zmocněnec žalobce, a které měly sloužit v jeho prospěch. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela a dle názoru soudu na základě výše citovaných podkladů byl zjištěn stav věci dostatečně, ohledně stavu věci nepanovaly důvodné pochybnosti.

Protože skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro právní posouzení věci, soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to výsledky svědků R. S. a A. M.

K námitce žalobce, že uložený trest v podobě správního vyhoštění je nepřiměřeně přísný, krajský soud především uvádí, že se nejedná o trest, ale o správní opatření a nelze proto využít modorce dle § 78 odst. 2 s.ř.s. Doba jednoho roku, po kterou byl žalobci stanoven zákaz vstupu na území států Evropské unie byla správními orgány stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí. Správní orgány dobu zákazu vstupu na území států Evropské unie řádně odůvodnily, s jejich závěry se soud ztotožňuje a v podrobnostech proto odkazuje na napadená rozhodnutí.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.10.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně